

ภาคผนวก

ภาคผนวก

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 120/101/2483

วันศุกร์ ที่ 6 กันยายน 2483

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) นาย อาร์ . กียอง	กรรมการ
(2) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) หลวงประสาทศุภินิธิ	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขวิชัยธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยารรตกรรมมุนต์ดี	กรรมการ
(8) พระยารรตการิย์นิพนธ์	กรรมการ

นายเสริม วินิจฉัยกุล

ผู้ช่วยกรรมการร่างกฎหมาย

นายสายหยุด แสงอุทัย

ผู้จัดรายงาน

นายนาวาเอก หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.

ติตราชการที่อื่น

นาย ยอง บรูเนย์

ลาราชการ

นายเดือน บุญนาค

ติตราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 10.00 น.

โดยที่นาวาเอก หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. ประธานอนุกรรมการ ติตราชการที่อื่น ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ นั่งเป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุม และขอให้ที่ประชุมพิจารณาหมวดที่ 5 ต่อไป

ผู้จัดรายงานอ่านชื่อ หมวดที่ 5 การพยายามกระทำความผิด เสนอที่ประชุม

ที่ประชุมให้ผ่านไป

ผู้จัดรายงาน อ่านร่างมาตรา 60 ของเลขานุการ เสนอที่ประชุม ซึ่งมีความว่า “ผู้ใดพยายามจะกระทำความผิด แต่กระทำการไปไม่ได้ เพราะมีเหตุนอกเหนืออำนาจตนมาขัดขวาง หรือ

ได้กระทำการไปแล้ว ผลที่น่าจะบังเกิดขึ้นมิได้เกิดขึ้นตามความมุ่งหมาย ผู้นั้นพึงรับอาญาสองในสามส่วนของอาญาที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

นาย อาร์ . กียอง ในวาระที่ 1 เราได้พูดคุยกันถึงเรื่องนี้ชี้ยาวว่า มาตราเหล่านี้ไม่เหมาะสม เพราะไม่ได้คำนึงถึงการแบ่งแยกที่ศาลได้ปฏิบัติ และที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาต่างประเทศปัจจุบัน ซึ่งได้แยกออก การพยายาม (attempt) และการกระทำไม่สำเร็จ (failure to commit an offence) กรณีทั้งสองกรณีนี้จะพบได้จากประมวลกฎหมายอาญาสวีต กรณีทั้งสองนี้มีลักษณะร่วมกันอยู่ คือ ผลยังไม่ได้เกิดขึ้นซึ่งก็เป็นความผิดสำเร็จ ซึ่งจะต้องดูต่อไปว่าเป็นการพยายามหรือการกระทำไม่สำเร็จ ร่างที่ข้าพเจ้าเสนอได้เดินตามประมวลกฎหมายอาญาสวีต ความแตกต่างกันมีอยู่ดังนี้ ในเรื่องพยายามนั้นผู้นั้นลงมือแล้วแต่ยังไม่สำเร็จ แต่ที่ไม่สำเร็จนั้นเพราะยังไม่ได้กระทำการทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการที่จะทำให้เกิดความผิดสำเร็จ ส่วนในเรื่องการกระทำความผิดไม่สำเร็จนั้น ผู้กระทำได้กระทำการทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการที่จะทำให้เกิดความผิดสำเร็จแล้ว แต่ความผิดหาสำเร็จไม่ การกระทำความผิดไม่สำเร็จนี้ผู้กระทำควรรับโทษเช่นเดียวกับการกระทำความผิดสำเร็จ ต่างกับการพยายามซึ่งผู้กระทำควรได้รับโทษน้อยกว่า นอกจากนี้ก็มีเรื่องการพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้กระทำเชื่อว่าตนพยายามกระทำความผิด แต่ความจริงความผิดนั้นจะเป็นไปไม่ได้เลย เช่น ริดลูกหญิงที่ไม่มีครรภ์ เป็นต้น

ร่างที่นาย อาร์ . กียอง เสนอ มีข้อความดังนี้

มาตรา ก. ผู้ใดกระทำการอันเป็นการเฉพาะเพื่อและมุ่งตรงต่อการกระทำความผิด ถ้ากระทำการไปไม่ได้ตลอด ผู้นั้นเป็นผู้พยายามกระทำความผิด

ถ้าการกระทำไปไม่ได้ตลอดนั้น เนื่องมาจากสาเหตุอันอยู่นอกเหนืออำนาจตน ผู้นั้นพึงรับอาญาซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ลดลงหนึ่งในสาม เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ถ้าการกระทำไปไม่ได้ตลอดนั้น เนื่องมาจากการยับยั้งเสียด้วยใจตนเอง ไม่กระทำการอันมุ่งตรงต่อการกระทำความผิดต่อไป ผู้นั้นมีความผิดเพียงเท่าที่ได้กระทำไปเมื่อการที่ได้กระทำไปแล้วนั้นก็เป็นความผิด

ถ้าผู้นั้นด้วยความสมัครใจของตนเองเข้าป้องกันมิให้เกิดเป็นความผิดขึ้นได้ ผู้นั้นพึงรับอาญาซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลดลงกึ่งหนึ่ง เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ข. ผู้ใดกระทำการอันเป็นการเฉพาะเพื่อและมุ่งตรงต่อการกระทำ ความผิด แต่พลาดไม่ได้รับผลแห่งการกระทำผิดนั้น มีความผิดต่อระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

มาตรา ค. ผู้ใดพยายามจะกระทำความผิด โดยใช้วิธีหรือในพฤติการณ์อันพัน วิตยที่ความผิดนั้นจะสำเร็จขึ้นได้ มีความผิดต่อระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ลดลงกึ่งหนึ่ง

ประธานฯ เราควรพิจารณาว่ามาตรา 60 ตามที่ใช้อยู่นี้บกพร่องอย่างไรถ้า บกพร่องก็พิจารณาร่างของนาย อาร์ . กียอง และพิจารณาว่าควรแบ่งแยกออกไปอย่างที่นาย อาร์ . กียอง เสนอหรือไม่

พระยาอรรถการีย์ฯ ควรพิจารณาร่างของนาย อาร์ . กียอง เพราะตัวบทเดิมที่ ขึ้นต้นด้วย “ผู้ใดพยายามจะกระทำความผิด” ไม่ดี หลักของนาย อาร์ . กียอง จะทำให้การวินิจฉัย คดีง่ายขึ้น ส่วนร่างมาตรา ค. นั้นเป็นเรื่องใหม่ เราควรพิจารณาว่าจะควรรับหลักการนี้หรือไม่ ความผิดที่เป็นไปไม่ได้นี้กฎหมายปัจจุบันไม่ถือว่าเป็นความผิดเลย

ประธานฯ เราจะแบ่งออกเป็นสามอย่างคั้งที่นาย อาร์ . กียอง ร่าง หรือจะเอาอย่าง เดิม มีข้อข้องใจอยู่ตามที่นายเดือนฯ เสนอ รู้สึกว่าตามที่ปฏิบัติมา กรณีที่มีคนมายึดขัดขวาง หรือ กระทำลงไปแล้วแต่ผลไม่เกิดขึ้น เราถือว่าเป็นเรื่องนอกเหนืออำนาจผู้กระทำ เช่น จะยิงผู้อื่นให้ตาย แต่ไม่สำเร็จอาจเป็นเพราะยิงไม่แม่นหรือปืนไม่ดี หรือไปสะดุดหกล้มเสีย ซึ่งเป็นเหตุนอกเหนือ อำนาจทั้งนั้น ตามกฎหมายที่ใช้อยู่นี้ก็รู้สึกว่าจะพอไปได้

พระยาอรรถการีย์ฯ ร่างของนาย อาร์ . กียอง แยกแยะไว้ดี ส่วนหลักการใหม่ ๆ นั้นเราควรพิจารณาว่าจะเอาหรือไม่

หลวงประสพฯ ข้าพเจ้ามีความเห็นคล้าย ๆ กับพระยาอรรถการีย์ฯ คือสำหรับ บทบัญญัติเดิมเราแปลมาอย่างขอไปที การทำลงไปแล้วผลไม่เกิดก็เป็นพยายาม ถ้าเขียนแยก ออกเป็นมาตรา ก. และ ข. จะดี แต่ในมาตรา ข. หรือมาตรา ค. จะควรเอาโทษเต็มหรือเอาโทษกึ่ง หนึ่งนั้นเป็นหลักการซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ควรวางไว้สองอย่าง คือ พยายามซึ่งผู้กระทำถูกขัดขวาง เสีย และการกระทำไปตลอดแล้วแต่ผลไม่บังเกิดขึ้น

หลวงจำรูญฯ ต้องตกลงกันก่อนว่าจะเอาตามหลักการของนาย อาร์ . กียอง หรือ ของนายเดือนฯ

หลวงประสพฯ ต้องตกลงกันก่อนว่า ถ้าทำผิดตลอดไปแล้วแต่ผลไม่เกิดขึ้นจะ เอาโทษเต็มหรือไม่ การทำตลอดไปแล้วเราเรียกว่าพยายามเหมือนกัน

พระยารรณการีย์ฯ เป็น “พยายาม” ตามบทวิเคราะห์ ซึ่งเราได้บัญญัติขึ้น ฉะนั้น คำในมาตรา 60 เดิมที่ใช้คำว่า “ผู้ใดพยายามกระทำความผิด” จึงไม่ดี

พระยารรณการณฯ ที่จริงกฎหมายเดิมเราไม่ได้เรียกชื่อว่า พยายาม เขาบัญญัติให้เอาโทษต่างหาก

ประธานฯ เป็นอันว่ามีความเห็นตรงกัน คือ มาตรานี้ต้องแยกออกไป ซึ่งแปลว่าไม่เอาตามร่างของนายเคื่อนฯ ฉะนั้นควรพิจารณาร่างมาตรา ก. ของนาย อาร์. กียอง ต่อไป

หลวงจำรุงฯ คำว่า appropriate จะแปลว่าอย่างไร

ม.จ.สกลฯ แปลว่า “เหมาะ”

พระยารรณการีย์ฯ เราอาจเลี่ยงใช้คำนี้ได้โดยใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดแต่ทำไม่ตลอด”

หลวงประสพฯ อ่านประมวลกฎหมายอาญาฟิลิปปินส์ ที่เกี่ยวกับพยายามเสนอที่ประชุม

ประธานฯ อาจบัญญัติอย่างกฎหมายจีนก็ได้ (ประธานฯ อ่านกฎหมายจีนเสนอที่ประชุม)

หลวงจำรุงฯ บัญญัติอย่างกฎหมายฟิลิปปินส์ได้จะดี

หลวงประสพฯ ควรใช้คำว่า “ผู้ใดลงมือกระทำความผิด แต่กระทำไปไม่ตลอด ผู้นั้นเป็นผู้พยายามกระทำความผิด”

พระยารรณการีย์ฯ ส่วนคำว่า “ลงมือ” จะมีความหมายเพียงใดควรเป็นหน้าที่ของตำรากฎหมาย

พระยาเลขาณิชฯ เกรงว่าที่ใช้คำนั้น ๆ จะไกลไปหน่อย การพยายามจะต้องใกล้ชิดกับเหตุหรือเหตุหวัด ต้องเป็นขั้นที่จะสำเร็จเป็นความผิด ควรใช้คำว่า “เจตนาจะกระทำความผิดและได้กระทำความผิดไม่สำเร็จ เพราะเหตุนอกอำนาจ” คือต้องเป็นการเริ่มกระทำใกล้ชิดกับเหตุแล้ว

ประธานฯ “เริ่ม” หรือ “ไม่เริ่ม” ก็เป็นเรื่อง “ลงมือ” นั่นเอง

หลวงจำรุงฯ อย่างกฎหมายฟิลิปปินส์ เช่น ผู้กระทำความผิดจะต้องกระทำ ก. ข. และ ค. ถ้ากระทำเพียง ก. ข. ยังไม่ได้ทำ ค. ก็เป็นเรื่องพยายามซึ่งตรงกับมาตรา ก. ของนาย อาร์. กียอง ส่วนเรื่องของมาตรา ข. ของนาย อาร์. กียอง นั้น ผู้กระทำได้กระทำ ก. ข. และ ค. แล้วแต่ผลไม่เกิดขึ้น เช่น ยิงปืน ถ้ายิงไม่ได้เป็นพยายามเข้ามาตรา ก. ถ้ายิงไปแล้วแต่ไม่ถูกเข้ามาตรา ข.

ประธานฯ ถ้ายกปืนจะยิงคน แต่ปืนไม่มีลูกจะเข้าข้อไหน

นาย อาร์. กียองฯ เป็นปัญหายุ่งยาก

พระยารรณกรม ๑ อย่างเช่นตั้งใจจะซื้อเหล่าเถื่อน แต่ไปซื้อได้ขวดที่เขาเอาแต่น้ำใส่ไว้จะมีหลักฐานพยายามหรือไม่

พระยารรณกรม ๑ อย่างล้างกระเป๋าคู่กระเป๋านั้นไม่มีสตาจค์เป็นพยายาม

หลวงจํารูญ ๑ จิตเส้นยากหรือเกิน เช่น ฆ่าคนที่ตายแล้ว กับล้างกระเป๋าคู่ไม่มีสตาจค์เป็นเรื่องอย่างเดียวกัน

พระยารรณกรม ๑ การฆ่าคนที่ตายแล้ว คนนั้นฆ่าไม่ได้เลย แต่การไม่มีสตาจค์ในกระเป๋านั้นเป็นการบังเอิญ โดยปกติกระเป๋าคู่จะมีสตาจค์ได้

หลวงจํารูญ ๑ ถ้าพิสูจน์ว่ากระเป๋าคู่ไม่ได้ใส่สตาจค์ไว้เลยก็อาจถือว่าเป็นความผิดที่เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

ประธาน ๑ จะต้องตกลงเรื่องโทษก่อน จึงจะพิจารณาว่าจะเอามาตรา ก. และมาตรา ข. รวมกันได้หรือไม่

หลวงจํารูญ ๑ ขอให้เขียนบทวิเคราะห์ล่วงหน้าไว้ก่อน แล้วดูว่าจะควรเอาอย่างไร และลองแปลกฎหมายฟิลิปปินส์ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ดู

หลวงประสาท ๑ ขอให้พิจารณาเสียก่อนว่า มาตรา ข. จะควรเอาโทษเต็มหรือไม่ ถ้าเอาโทษเท่ากับมาตรา ก. แล้วก็อาจรวมกันได้โดยใช้คำว่า “ผู้ใดลงมือกระทำความผิด แต่กระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปตลอดแล้วแต่ไม่เกิดผลตามความมุ่งหมาย ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด”

ประธาน ๑ เราอาจบัญญัติรวมกันไป และตอนหลังแยกลงโทษได้

ม.จ.สกล ๑ ทรงแปลกฎหมายฟิลิปปินส์เกี่ยวกับพยายามเป็นภาษาไทยเสนอที่ประชุม

ประธาน ๑ ในกรณีที่ทำไปเสร็จแล้วและผลยังไม่เกิดขึ้นเราจะไม่เรียกว่า “พยายาม” หรือ

พระยารรณกรม ๑ ถ้าตกลงกันว่านอกจากความผิดที่เป็นไปไม่ได้ซึ่งควรพิจารณาภายหลัง เราจะเอาโทษเท่ากันแล้ว เราเขียนเท่านี้ก็พอ

“ก. ผู้ใดลงมือกระทำความผิด แต่ไม่ได้เกิดผลครบถ้วนตามเจตนา ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด”

“ข. ผู้ใดพยายามกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับอาญาสำหรับความผิดนั้นสองในสามส่วน”

“ค. ผู้ใดพยายามกระทำความผิด หากยับยั้งเสียได้ด้วยใจตนเอง ผู้นั้นต้องรับอาญาเพียงเท่าที่ได้กระทำไปแล้ว หากการกระทำไปแล้วนั้นกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด”

ประธาน ฯ ถ้าเกิดผลแตกต่างกับเจตนาจะถือว่าเป็นพยายามไม่ได้เช่นนั้นหรือ เช่น จะยิง ก. ไปถูก ข. ที่ใช้คำว่า “บังเกิดผลครบถ้วนตามเจตนา” ไม่ได้

พระยาอรรถการีย์ ฯ ตามตัวอย่างนั้นเป็นเรื่องพลังพลาตซึ่งมีบัญญัติอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว

ม.จ.สกล ฯ ที่ใช้คำว่า “ครบถ้วนตามเจตนา” แรงเกินไป ควรใช้คำว่า “สมกับเจตนา” จะดีกว่า

พระยาอรรถการีย์ ฯ ถ้าเช่นนั้นใช้คำว่า “ไม่บังเกิดผลตามเจตนา” เอาคำว่า “ครบถ้วน” ออก

พระยาเลขาวิช ฯ ที่เอาเจตนาเป็นหลักจะไม่เหมาะ เพราะ “พยายาม” ถือเอาการกระทำเป็นเกณฑ์ ไม่ได้ถือเอาว่าสมเจตนาหรือไม่

หลวงประสาธ ฯ เราเห็นเรื่องแล้วคือ การกระทำไปไม่ตลอดอย่างหนึ่ง และการกระทำไปตลอดแล้วไม่เกิดผลอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งในความคิดสมัยใหม่เขาแยกออกจากกัน เราควรเอาและที่ข้าพเจ้าร่างมาแล้วที่ประชุมจะเห็นเป็นอย่างไร

พระยาอรรถการีย์ ฯ ร่างของหลวงประสาธ ฯ สองประโยคคือ “ผู้ใดลงมือกระทำ ความผิดแต่กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้วแต่ไม่บังเกิดผล ฯลฯ” รวมอยู่ในร่างของข้าพเจ้าประโยคเดียว คือ “ผู้ใดลงมือกระทำ ความผิด แต่ไม่บังเกิดผล”

หลวงประสาธ ฯ แต่เราควรแยกบัญญัติไว้

ประธาน ฯ ที่หลวงประสาธ ฯ ใช้คำว่า “ความมุ่งหมาย” นั้น อย่างทราบว่าเป็น “ความมุ่งหมาย” ต่างกับ “เจตนา” อย่างไร

หลวงประสาธ ฯ ความมุ่งหมายจะต้องมีทั้งสองอย่าง คือ เจตนาอย่างหนึ่งกับการประสงค์ต่อผลอีกอย่างหนึ่ง

พระยาอรรถการีย์ ฯ ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าคำว่า “มุ่งหมาย” ดี แต่จะควรเขียนไว้ให้ชัดเจนอย่างหลวงประสาธ ฯ เสนอ หรือไม่

ม.จ.สกล ฯ ใช้คำว่า “มุ่งหมาย” ดี เจตนาอยู่ที่เราเอง วัตถุประสงค์อยู่ห่างออกไป แต่ความมุ่งหมายอยู่ระหว่างกลาง เช่น จะยิงเป้า การยิงปืนเป็นเจตนา เป้าเป็นวัตถุประสงค์ ส่วนการยิงให้ถูกเป้าเป็นความมุ่งหมาย

พระยาเลขาวิช ฯ ข้าพเจ้าเห็นว่าการพยายามไม่เกี่ยวกับเจตนา ต้องเอาระดับแห่งความสำเร็จเป็นเกณฑ์ เจตนาอันมีประกอบอยู่ในคำว่า พยายาม แต่การพยายามจะต้องใกล้ชิดกับความสำเร็จของความผิด

พระยาอรรณกรม ฯ ถ้าจะดูแลการกระทำอย่างเดียว การยิงคนอายุมีเจตนาทำร้ายร่างกายก็ได้ เจตนาฆ่าคนตายก็ได้ ต้องเอาความมุ่งหมายที่จะกระทำเป็นเกณฑ์

หลวงประสาธ ฯ หลักที่ว่าใช้ปืนยิง ถือเทียบขนาดว่าเป็นพยายามฆ่าคนตายนั้น เป็นหลักที่ผิด (หลวงประสาธ ฯ อ่านร่างที่ยกขึ้นใหม่เสนอที่ประชุมอีกครั้ง)

นาย อาร์ . กियอง ฯ ถ้าท่านยกมาตรา ก. มารวมกับมาตรา ข. จะต้องมีโทษเท่ากัน หลวงจำรุญ ฯ ต้องดูด้วยว่าจะเอาข้อยังมารวมไว้หรือไม่ เพราะถ้าจะรวมไว้บทวิเคราะห์นั้นก็ใช้ได้

พระยาลัดพลี ฯ ต้องเอามาบัญญัติรวมไว้

นาย อาร์ . กियอง ฯ ในร่างมาตรา ก. ไม่ได้พูดถึงผลเลย เพราะผลแห่งการกระทำมีความสำคัญอยู่เฉพาะในมาตรา ข. ในกฎหมายต่างประเทศการพยายามกระทำความผิดตามมาตรา ก. กฎหมายลดโทษให้ ส่วนการกระทำความผิดยังไม่สำเร็จ (failure to commit an offence) ตามมาตรา ข. นั้น ลงโทษเต็ม เพราะได้กระทำการทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำให้ความผิดนั้นสำเร็จแล้ว เว้นแต่ผู้กระทำจะได้ป้องกันไม่ให้ผลแห่งการกระทำเกิดขึ้น

ประธาน ฯ ปัญหานี้เป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องพิจารณา

หลวงจำรุญ ฯ ที่กฎหมายต่างประเทศไม่ลดโทษให้ เพราะบุคคลนั้นได้กระทำความผิดแล้ว การลงโทษผู้กระทำผิดไม่ใช่เพราะผู้นั้นฆ่าคนตาย แต่เป็นเพราะจะป้องกันไม่ให้ผู้อื่นกระทำการอย่างนั้นต่อไปอีกด้วย

ประธาน ฯ เราจะยอมรับหลักของนาย อาร์ . กियอง หรือไม่

ม.จ.สกล ฯ ความเห็นของนาย อาร์ . กियอง ถูกต้องแล้ว เพราะเมื่อกระทำทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก็ควรลงโทษเต็ม เช่น ในเรื่องฆ่าคนตาย การลงโทษผู้กระทำผิดไม่ให้ทำให้ผู้ตายฟื้นมาได้ การที่ลงโทษผู้กระทำก็เพราะเหตุไม่ให้ผู้อื่นกระทำเช่นนั้น และโดยเหตุนี้ผู้ถูกยิงจะถึงแก่ความตายหรือไม่ จึงไม่ควรถือว่าเป็นข้อสำคัญ

หลวงจำรุญ ฯ กฎหมายต่างประเทศก็ได้ถือหลักที่ว่า การที่ลงโทษเพื่อป้องกันไม่ให้คนอื่นกระทำความผิดขึ้นอีก

พระยาอรรณกริษฐ์ ฯ หลักของการลงโทษมีหลายอย่าง นอกจากจะป้องกันไม่ให้ความผิดเกิดขึ้นอีกแล้ว ยังมีหลักให้ชดเชยกับความผิดที่เกิดขึ้นแล้วด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าควรมีโทษเท่ากัน และไม่ควรถกบัญญัติเป็นสองมาตรา

ประธาน ฯ การไม่ลดโทษจะเป็นการช่วยให้กระทำความผิดสำเร็จ เช่น ยิงไปแล้วแต่ยังไม่ถูก ถ้าผู้กระทำทราบว่า จะยิงถูกหรือไม่ถูกโทษก็เท่ากันจะไม่กลับใจ คงยิงต่อไปจนผู้ถูกยิงตาย คิดว่าควรเอาร่างของพระยาอรรณกริษฐ์ ฯ ดีกว่า

หลวงประสาธ ๑ ร่างของพระยาอรรณการีย์ ๑ ซัดอยู่หน่อย เพราะตอนต้นเราใช้คำว่า “ลงมือ” ซึ่งแสดงว่าผลยังไม่บรรลุ แต่ถ้าใช้คำว่า “ลงมือ” แล้วก็ต้องอธิบายต่อไปว่ากระทำไปตลอดหรือไม่ตลอดจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นจึงอยากใส่ไปทั้งสองกรณี การเรียนกฎหมายก็จะสะดวกเข้า

ประธาน ๑ เอาตามร่างของพระยาอรรณการีย์ ๑ แต่เอาคำว่า “ลงมือ” ออกเสียจะ
ได้หรือไม่

พระยาอรรณการีย์ ๑ คำว่า “ลงมือ” ดิจะได้แสดงให้เห็นว่าพ้นจากการเตรียม
ไปแล้ว

หลวงประสาธ ๑ ถ้าจะเอาคำว่า “ลงมือ” ไว้ก็ควรแยกออกไป

พระยาอรรณการีย์ ๑ ถ้าผลแตกต่างกันก็ควรแยก แต่นี่ผลแตกต่างกันไม่มี

หลวงประสาธ ๑ แต่ข้อเท็จจริงเป็นคนละเรื่อง

พระยาอรรณการีย์ ๑ ใช้คำว่า “ลงมือแล้ว” จะได้หรือไม่ จะได้แสดงว่ากระทำไป
แล้วส่วนใดส่วนหนึ่ง

พระยาเลขาวิช ๑ ที่หาคำใหม่มาก็ไม่ดี ควรใช้คำเก่า

ประธาน ๑ คำเก่า เอาคำว่า “พยายาม” ขึ้นหน้าไม่เหมาะ

พระยาอรรณการีย์ ๑ ใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดโดยลงมือแล้ว แต่ไม่บรรลุผล”
จะได้หรือไม่

พระยาเลขาวิช ๑ ควรใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดไม่สำเร็จเพราะเหตุนอก
อำนาจ”

หลวงประสาธ ๑ ข้าพเจ้าขอยืนยันให้บัญญัติว่า ได้กระทำไม่ตลอดและได้กระทำ
ตลอดแล้ว

พระยาอรรณการีย์ ๑ การไม่บรรลุผลนั้นมีโทษสองอย่างนั้นเท่านั้นหรือ ถ้ามีอย่าง
อื่นอีกอันตราจะมาก

หลวงประสาธ ๑ มีได้สองอย่างเท่านั้น คือ กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไป
ตลอดแล้ว แต่ผลไม่เกิดขึ้น

ม.จ.สกล ๑ รักจะให้บัญญัติอย่างหลวงประสาธ ๑

พระยาอรรณการีย์ ๑ จะใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดโดยได้ลงมือกระทำการส่วน
ใดส่วนหนึ่ง” จะได้หรือไม่

ประธาน ๑ “ลงมือ” ก็เป็นเรื่องกระทำการส่วนใดส่วนหนึ่งนั่นเอง

พระยาอรรณการีย์ ๑ การกระทำไปไม่ตลอดจะบรรลุผลไม่ได้หรือ

ประธาน ฯ บรรลุผลไม่ได้

พระยารรณการีย์ ฯ อย่างตัดขาดคน ๆ หนึ่ง พอตัดไปได้ชนิดเดียวตำรวจก็จับ ต่อมาแพทย์ต้องตัดขานนั้นออก

หลวงประสาธ ฯ นั้นเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกาย

พระยารรณการีย์ ฯ ข้าพเจ้าไม่ขัดข้องในการที่จะแยกบัญญัติไว้ แต่มีข้อสงสัยสองประการ คือ การที่ผลไม่เกิดขึ้นนั้นมีเพียงในสองกรณี คือการกระทำไม่ตลอดและการกระทำตลอดไปเท่านั้นหรือ และนอกจากนั้นอาจเป็นไปได้หรือไม่ที่กระทำไปไม่ตลอดแต่ผลก็เกิดขึ้น

หลวงจำรุณ ฯ ตัวอย่างที่พระยารรณการีย์ ฯ สงสัยบางทีจะเป็นอย่างนี้ คนจะเผาบ้านผู้อื่น เอาผ้าหุบน้ำมันกำชไปใส่ไว้แล้ว แต่ลืมเอาไม้ขีดไฟมา จึงกลับไปเอาไม้ขีดไฟ ในระหว่างนี้มีคนทิ้งก้นบุหรี่มาถูกผ้าที่ชุบน้ำมันกำชไฟเลยไหม้บ้าน

พระยารรณการีย์ ฯ คำว่า “บรรลุผล” จะต้องเข้าใจว่า บรรลุผลโดยการกระทำของผู้นั่นเอง

ที่ประชุมตกลงยอมรับร่างของหลวงประสาธ ฯ ตามที่แก้ไขใหม่ ซึ่งมีความว่า “ผู้ใดลงมือกระทำความผิด แต่กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่ไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมาย ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด”

ประธาน ฯ ควรพิจารณาว่าจะรวมมาตรา ก. กับมาตรา ก. และ ข. หรือไม่

หลวงจำรุณ ฯ ไม่น่าจะเอามารวม

ที่ประชุมเห็นว่าควรรวมมาตรา ก. และ ข. เท่านั้น ไม่ต้องรวมมาตรา ค. ด้วย

ประธาน ฯ ในเรื่องโทษสำหรับพยายามจะบัญญัติอย่างไร

หลวงประสาธ ฯ อาจบัญญัติความต่อไปได้ ใช้คำว่า “และพึงรับอาญาสองในสามส่วน ฯลฯ”

พระยารรณการีย์ ฯ ควรร่างเป็นวรรคใหม่ดีกว่า และข้าพเจ้าได้ร่างไว้แล้วดังนี้ “ผู้ใดพยายามกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับอาญาสำหรับความผิดนั้นสองในสามส่วน”

ที่ประชุมตกลงรับร่างของพระยารรณการีย์ ฯ

พระยารรณการีย์ ฯ จะยกวรรคนี้เป็นอีกมาตราหนึ่งหรือไม่

หลวงประสาธ ฯ ที่บัญญัติบทวิเคราะหฺ์เฉย ๆ เป็นมาตรา เราไม่เคยทำ

หลวงจำรุณ ฯ เคยมีในเรื่องเจตนา

หลวงประสาธ ฯ ข้าพเจ้าอยากให้รวมเรื่องยับยั้งเป็นมาตราเดียวกันทีเดียว

หลวงจำรุณ ฯ ถ้ามาตรายาวนักอย่างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จะยังเข้าใจยากขึ้น

นาย อาร์ . กียอง ฯ ในการที่เราลงโทษการพยายามและการทำความผิดไม่สำเร็จ (failure to commit an offence) ให้เท่ากันนั้น ควรระลึกว่าเราได้ใช้คำว่า “พยายาม” มานานแล้ว กฎหมายต่างประเทศได้แยกออกไปเป็นสองกรณีก็เพราะต้องการจะลงโทษแตกต่างกันที่ได้ตกลงไปแล้ว แสดงว่า เราทราบว่ามีกรณีสองประการ แต่เราเห็นว่าควรมีโทษเท่ากัน

ประธาน ฯ เราเห็นว่าควรลดโทษให้

หลวงจำรูญ ฯ ควรใช้คำตามมาตรา 58 คือ ใช้คำว่า “สองในสามส่วนของอาญา ฯลฯ”

หลวงประสาท ฯ ถ้าเช่นนั้น ก็ใช้คำให้เหมือนกัน โดยใช้คำว่า “ให้ลงอาญาแก่ผู้นั้นสองในสามส่วนของอาญา”

พระยาอรรณการีย์ ฯ ถ้อยคำตอนที่ว่า “ให้ลงอาญา” นั้นไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทีเดียว

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า “ผู้นั้นต้องรับอาญาสองในสามส่วนของอาญาที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

พระยาอรรณการีย์ ฯ ส่วนความต่อมานั้น ข้าพเจ้าได้ร่างไว้ดังนี้ “ผู้ใดพยายามกระทำความผิด หากยับยั้งเสียได้ด้วยใจตนเอง ผู้นั้นต้องรับอาญาเพียงเท่าที่ได้กระทำไปแล้ว หากการกระทำไปแล้วนั้นกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด”

หลวงประสาท ฯ ต้องแยกออกเป็นสองกรณีอย่างร่างของนาย อาร์ . กียอง

พระยาอรรณการีย์ ฯ ถ้าทำไปตลอดแม้ยังเสียก็ไม่เป็นพยายาม

หลวงประสาท ฯ จะถือเช่นนั้นไม่ได้ ต้องถือว่าเป็นพยายาม เช่น ยิงปืนไปแต่ไม่เกิดผล จะยับยั้งภายหลังไม่ได้

พระยาอรรณการีย์ ฯ ข้าพเจ้าเห็นด้วย

พระยาเลขาวิช ฯ ถ้าตั้งใจยิงจนตาย ยิงผิดไปแล้วยับยั้งเสียไม่ยิงต่อไปจนตายเป็นเรื่องยับยั้ง

พระยาอรรณการีย์ ฯ แต่ผู้ที่ยิงนั้นต้องลงโทษเท่าที่กระทำไปแล้ว คือพยายามฆ่าคนตาย ในวาระที่ 1 ข้าพเจ้าได้มีความเห็นอย่างพระยาเลขาวิช ฯ เหมือนกัน แต่ที่ประชุมไม่เห็นพ้องด้วย

พระยาเลขาวิช ฯ เห็นว่าที่ยิงคนผิดแล้วยับยั้งเสียไม่ยิงต่อไป แม้ยังยิงต่อไปได้ ผู้กระทำไม่มีโทษฐานพยายามฆ่าคนตาย

หลวงประสาท ฯ จะใช้คำนี้จะได้หรือไม่ “ผู้ใดพยายามกระทำความผิดเพราะกระทำไปไม่ตลอด เนื่องมาจากการยับยั้งเสียด้วยใจตนเอง ผู้นั้นมีผิดเพียงเท่าที่กระทำไป”

พระยาอรรณกรมฯ ควรมีคำว่า “ถ้าหากการกระทำนั้นเป็นความผิด” ข้างท้ายด้วย
พระยาอรรณกรีย์ฯ ควรใช้คำว่า “ผู้ใดพยายามกระทำความผิด หากยับยั้งเสียได้
ไม่กระทำให้ตลอดไป ผู้นั้นต้องรับอาญาเพียงเท่าที่กระทำไปแล้ว เมื่อการที่กระทำไปแล้วนั้น
กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด”

ม.จ.สกลฯ ต้องมีคำว่า “เอง” ด้วย

พระยาอรรณกรีย์ฯ ถ้าเช่นนั้นใช้คำเก่าว่า “ยับยั้งเสียได้ด้วยใจตนเอง”

ม.จ.สกลฯ ใช้คำว่า “ยับยั้งเสียเอง” ก็พอ

หลวงประสาธฯ เห็นตำราจมา จึงหยุดการกระทำเสียก็เป็นการยับยั้งเสียเอง
เหมือนกัน คำว่า “ยับยั้งเสียด้วยใจตนเอง” ดีกว่า

ม.จ.สกลฯ คำว่า spontaneously แปลว่า “โดยลำพังตนเอง”

ที่ประชุมตกลงรับร่างของพระยาอรรณกรีย์ฯ แต่ให้แก้คำว่า “ยับยั้งเสียได้” เป็น
“ยับยั้งโดยลำพังตนเอง”

ประธานฯ สำหรับร่างของนายอาร์. กียอง วรรค 4 ควรเลื่อนไปพิจารณาคราว
หน้า เพราะมีเรื่องที่จะพูดกันมาก

ที่ประชุม ตกลงให้นัดประชุมคราวหน้าวันอังคารที่ 10 กันยายน 2483 เวลา
10.00 น.

ปิดประชุมเวลา 12.15 น.

สายหยุด แสงอุทัย

ผู้จดรายงาน

เสริญ พิมพ์.

สายหยุด ทาน.